

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr. 2256 van 2 oktober 2007
in de zaak X/ IIdde kamer**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van
Binnenlandse Zaken.

--

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIdde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Turkse nationaliteit, op 25 juli 2007 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten van de minister van Binnenlandse Zaken van 15 maart 2007.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. SCHOUTEN, die loco advocaat W. STEENBRUGGE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

De verzoekende partij, van Turkse nationaliteit is geboren op 19 juli 1984 te Beyoglu Istanbul, Turkije alwaar zij op 6 januari 2006 in het huwelijk is getreden met T.R. die de Belgische nationaliteit bezit (stuk 4).

In 2006 is zij met een Turks paspoort met visum naar België gekomen (stuk 2).

Op 18 oktober 2006 dient de verzoekende partij een aanvraag tot vestiging in "*als echtgenoot*" van T.R. (stuk 7).

Op 7 november 2006 nam de gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing van voorlopig uitstel om bijkomend onderzoek te verrichten (stuk 14).

Op 15 maart 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de "*beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten*" (stuk 20) omdat uit het politieverslag van 11 maart 2007 van de politie van Gent blijkt dat de relatie niet kon gecontroleerd worden omdat de betrokkenen niet werden aangetroffen op het door hun opgegeven adres. Kwestieus politieverslag meldt dat er op 28 februari 2007 en op 1 maart 2007 in de namiddag werd gecontroleerd, op 7 maart 2007 om 18.30 uur en op 10 maart 2007 in de voormiddag en tweemaal in de vooravond. Telkens was niemand aanwezig (stuk 22).

Dit is de bestreden beslissing die op 24 maart 2007 ter kennis van de verzoekende partij werd gebracht (stuk 21).

Op 2 april 2007 diende de verzoekende partij een verzoek tot herziening in.

Op 26 juni 2007 brengt de gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken de verzoekende partij op de hoogte van artikel 230, §1 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State (stuk 27).

Op 24 juli 2007 dient de verzoekende partij een verzoekschrift tot nietigverklaring en tot schorsing in.

2. Onderzoek van het beroep.

1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan, als beginsel van behoorlijk bestuur. Zij stelt dat uit de bestreden beslissing enkel blijkt dat de politie het kwestieuze pand niet heeft kunnen betreden zodat er geen nuttige vaststellingen konden plaatsgrijpen met betrekking tot het bestaan van een "gezinscel". Omdat geen noodzakelijk bijkomend onderzoek werd verricht is de bestreden beslissing niet op regelmatige wijze tot stand gekomen.

2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“motivering in feite: In haar arrest van 24.4.1995 heeft de Raad van State gepreciseerd dat indien het zich gemeenschappelijk vestigen niet noodzakelijk een effectieve en duurzame vorm van samenwonen met zich meebrengt, dan veronderstelt het toch minstens de staat van echtgenoot, die eigenlijk niet als dusdanig kan erkend worden zonder het bestaan van een minimum aan relatie tussen de echtgenoten. De Raad van State oordeelt dat er minstens een “gezinscel” moet bestaan, waarbij er een relatie moet bestaan tussen de echtgenoten. Er moet tussen de echtgenoten een reële, echtelijke band bestaan (levensgemeenschap), en dit, ook al is de verblijfplaats van de echtgenoten verscheiden. Uit het relatieverlag dd. 11 maart 2007 van de politie van Gent blijkt dat de relatie niet kon gecontroleerd worden, betrokkenen konden niet worden aangetroffen op het opgegeven adres. Motivering in rechte: artikel 40 §6 wet 15.12.1980 artikel 61 K.B. 8.10.1981, gewijzigd door K.B. 7.11.1988 en K.B. 12.6.1998”

3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007; R.v.St. nr. 154.954, 14 februari 2006).

Uit het politieverlag blijkt dat de politie zes pogingen heeft ondernomen om de verzoekende partij aan te treffen op het door haar opgegeven adres.

De verzoekende partij betoogt dat ongetwijfeld nuttige vaststellingen van het bestaan van een gezinscel (zoals het aantreffen van persoonlijke spullen) had kunnen gebeuren indien de gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken bijkomend onderzoek had verricht.

De Raad stelt vast dat de politie zes controles heeft verricht. De verzoekende partij voert geen aanvaardbare reden aan voor haar afwezigheid die telkens werd vastgesteld op het door haar opgegeven adres. Het verzoek tot herziening meldt *“Cliënte meent zich te kunnen herinneren dat zij beiden op die dag in Brussel op bezoek waren (naast het feit dat er steeds de mogelijkheid bestaat dat beiden uit werken waren)”* (stuk 24, vierde pagina onderaan). Dit verzoek laat uitschijnen dat slechts één controle van samenwonen werd verricht.

Uit het administratief dossier blijkt dat de zes controles gebeurden op verschillende data en uren en zowel op werkdagen als tijdens het weekend. Er werden geen namen naast de bel of op de brievenbus aangetroffen.

De verzoekende partij laat na het bestaan van een gezinscel aan te tonen. Het bestaan van loonbewijzen verzonden naar hetzelfde adres, van huwelijksfoto's (stuk 21) en van een verbintenis tot tenlasteneming vormen geen bewijs van het bestaan van een reële echtelijke band die een levensgemeenschap bewijst.

Op basis van deze gegevens kon de gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken in toepassing van artikel 40 §6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) beslissen de aanvraag af te wijzen zonder dat hij verplicht was een bijkomend onderzoek te laten verrichten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd niet geschonden.

Het middel is ongegrond.

4. In een tweede en derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht.

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te

verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 stelt dat de beslissingen met redenen moeten worden omkleed. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007).

Wat de schending van de materiële motiveringsplicht betreft voert de verzoekende partij aan dat de motivering niet afdoend, duidelijk, nauwkeurig of plausibel is en dat zij niet volstaat om de beslissing te dragen. De verzoekende partij stelt dat door te verwijzen naar het arrest van de Raad van State van 24 april 1995 en het relatieverlag "geen redelijk verband bestaat, minstens geen verband dat zou toelaten te besluiten tot het afwezig zijn van een gemeenschappelijke vestiging".

De bestreden beslissing zoals hoger omschreven verwijst uitdrukkelijk naar het politieverslag waarbij vastgesteld werd dat de verzoekende partij en haar echtgenoot telkenmale afwezig waren bij zes controles.

Uit het enkele feit van het niet aantreffen op het opgegeven adres tijdens zes controles op verschillende tijdstippen en dagen en mede gelet op het ontbreken van een aannemelijke verklaring voor haar afwezigheid kon de gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken er redelijkerwijze van uitgaan dat er geen relatie bestond temeer de aanvrager van de vestiging het kwestieus adres heeft opgegeven. Evenmin reikt de verzoekende partij bewijskrachtige elementen aan die het bestaan van een reële relatie (aldaar of elders, al dan niet gepaard gaand met samenwonen) aantonen.

Dit motief is terug te vinden in de bestreden beslissing waar zij wijst op de afwezigheid van de betrokkenen. Dit motief is afdoend, pertinent en vindt steun in het administratieve dossier.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is, wat in casu om hoger vermelde redenen niet het geval is.

De middelen zijn ongegrond

5. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend en zeven door:

mevr. M. BEELEN, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M. RYCKASEYS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS

M. BEELEN